

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Životopis ali anatomija čebele. (Dalje). -- A. Žnideršič: Naše čebelarenje. -- Fr. Rojina: Pravilno satje. -- Dopisi. -- Raznoterosti. -- Vprašanja in odgovori. -- Zgodnji roji. -- Letošnji novi udje. -- Listnica uredništva.

Životopis ali anatomija čebele.

Piše Hinko Likar.

(Dalje.)

V zadnjem članku smo sledili razvitku čebel; v tem članku pa si hočemo ogledati, kolikor mogoče natančno, razvito čebelo, ali telo čebele.

Telo čebele obdaja močna, roženasta koža, katera obstoji iz dveh plasti. Spodnja je mehka, zgornja pa močna, trdna ter črne barve. V členih je nekoliko mehkeja in nežnejša. Zunanja plast kože brani čebelo pred raznimi sovražniki, tako v boju z drugimi čebelami. Močna, trdna koža služi jej kot ščit, ker je na mnogih mestih tako močna in trdna, da sovražnica ne more zabosti žela, ampak isto le spodrsne. Vse telo čebele je porasteno z rujavo in sivo dlačico, katera prav za prav daje barvo čebeli. Dlačice so različne. Nekatere so dolge, tenke; druge kratke in debele ter bolj bodicam, kot dlaki podobne; nekatere so zelo šilaste, druge tope. Ta vrsta dlačic je brez stranskih izrastkov. Druga vrsta je pa nekoliko perju podobna, ker ima tudi stranske izrastke, kateri se pa zopet med seboj zelo razlikujejo. Nekateri so kratki in tenki, drugi daljši in debelejši, tretji zopet kratki debeli, a na vrhu razdvojeni ali rogovilati.

Kakor sem že enkrat omenil, dal je vsegamogočni Stvarnik nekaterim žuželkam-kožokri cem, v prvi vrsti čebelam nalogo, da prenašajo cvetni prah

iz cvetja na cvetje-ter stem prouzročujejo, da se rastline oplodijo in sad rodijo. Da pa to delo opravljajo, določil jim je v živež sladki sok, kateri se nahaja v dnu cvetnih čašic ter cvetni prah. Brez cvetja bi čebele ne mogle živeti, a tudi rastline bi ne bile tako lahko oplojene in bi se le počasi množile, ako bi ne bilo čebel. Čebele in rastline so toraj odvisne druge od drugih. Čebele brez cvetja si ne moremo misliti, a tudi cvetja ne brez čebel, akoravno se slednje toliko ne opazi. Vsak kmetovalec bi moral biti najboljši prijatelj čebelarstva! In ravno za to delo, namreč za prenašanje cvetnega prahu iz cvetja na cvetje, služijo omenjene dlačice, zlasti še one s stranskimi izrastki. Včasih se nabere toliko cvetnega prahu na dlačicah, da priletajo čebele popolnoma rumene domu, da jih skoro ni spoznati. Ako bi ne bilo dlačic, bi se cvetni prah ne mogel života prijeti, ker je koža pregladka. Čebele ne bi mogle prenašati prahu iz cvetja na cvetje, a tudi v panj sebi in zalegi v živež bi ga ne mogle donašati. Iz tega lahko vidimo, kolike važnosti je dlačica pri čebelah.

Vsaka dlačica je vsajena v majhni okrogli jarček v zunanji plasti kože ter je po majhni votlini v zvezi s spodnjo plastjo. — Nekateri naravoslovci trdijo, da služi dlačica čebelam tudi za tipanje.

V vsakem panju vidi se tudi več ali manj črnih čebel. Nekateri čebelarji jim pravijo črnice ter menijo, da so to čebele druge vrste, kar pa ni res. Čebele so iste vrste, kot vse druge; prave, ne pol-sestrice so drugih čebel. V neutrudnem delu zgubavale so dlačice in iste popolnoma zgubile, kakor zgubava človek lase. Pri človeku se pokaže gola koža mesnate barve, pri čebeli pa gola koža črne barve. Tudi roparice, sploh vse čebele, katere obiskujejo sosednje panje iz slabega namena, so črne. To pa zato, ker jih sovražne čebele grizejo, glodajo ter jih popolnoma ogolijo, ali pa tudi zato, ker pridejo v domači panj vse medene, kjer jih domače čebele do golega obližejo. Od tod so toraj črnice. (Dalje prihodnjič.)

Naše čebelarjenje.

(A. Žnideršič.)

Uvod.

Dandanes opravljati se morajo vsa dela, iz katerih hočemo zajemati čim največje dohodke, racijonelno. Povsod naletimo na konkurenco, vsi pridelki in izdelki se prodajajo po zelo nizkih cenah. Moramo si tedaj svoje delovanje prikrojiti po takem načinu, da zamoremo svoje blago z najmanjšimi stroški pridelovati, in če pri tem tudi ne bomo bogsigavedi kake cene dosegli, bomo vendar primeroma dobro izhajali. Da se nam pa ta majhen dobiček kolikor mogoče zveča, oskrbimo si lahko priprave, s katerimi nam je mogoče z razmeroma manjšim stroškom in delom več pridelati, kajti le v tem se kaže racijonelno, umno gospodarstvo, če z dobro preudarjenim delom, pa z manjšimi stroški večjo množino blaga pridelamo. Vendar pa še ne zadostuje, da dobimo veliko množino blaga, skušati moramo tudi, kolikor mogoče

veliko zanj iztržiti. Zahteve pa in pogoji, kateri se dandanes prodajalcu stavijo, so vsi drugačni, kot so bili nekdaj. Blago, katero se prodaja, mora biti, ako hočemo dobiti stalne odjemalce in dobro ime, najprej v resnici dobro, v drugi vrsti pa lepo in okusno, oziroma zdravo pripravljeno. Ako pa je kaka stvar še tako dobra, a je v grdi posodi ali sploh opravi, se velikokrat slabše proda, kot ona, ki je sicer morebiti slabejša, pa je v lepi obliki ponudena na prodaj.

Isto kar smo rekli o splošnem blagu, velja pa še posebno za čebelarstvo pridelke. In ker hočemo čebelariti tudi zato, da nam poleg čebelarstva veselja pripade tudi kaj dobička, zato moramo skušati z malimi stroški čim največ pridelati, tedaj z dobrim dobičkom in uspehom čebelariti. Kako to doseči, hočem v naslednjem članku povedati svoje nazore in razmotriti to prevažno vprašanje z nado, da pozneje še kdo drugi, komur je razvitje naše čebeloreje pri srcu, pove svoje mnenje. Na podlagi takih nasvetov nam bo s časom mogoče ukreniti kaj primernega za oživiljenje trgovine s čebelarstvi pridelki, katera potrebuje popolne organizacije.

(Dalje prihodnjič.)

Pravilno satje.

(Fr. Rojina.)

Ta članek je namenjen za one čebelarje, ki imajo v svojih panjih premakljivo delo, pa morebiti do zdaj še niso vedeli, kako je ravnati, da delajo čebele satje tako, kakor si sami želijo, vsaj je že marsikateri začetnik, ki svojim delavkam ni dajal pravih navodil, skusil, da so mu tudi v okvirjih delale po svoje, ne zmenivši se za okvirje. V takih slučajih je pač bolje, da v panju ni okvirjev, kajti če je delo vse vprek, da se posamezni satniki ne morejo vzeti iz panja, je mogoče, da začetnik opusti premakljivo delo in čebelari raje brez satnikov. Kako velikanski pa je razloček med tem in onim načinom čebelarjenja, ve le ta, kdor je poskušal oboje, in o tem se je v tem listu že toliko pisalo, da bi bilo odveč zopet in zopet priporočati panje z okvirji. Namen teh vrstic je le, dati navodilo onim, ki je potrebujejo, kako ravnati, da napravijo čebele pravilno satje.

Najprvo je treba, da so vsi satniki natančno izdelani, da niso zverženi ter da je razstoj med njimi od središča do središča natanko 35 mm. Jednako važen je tudi pogoj, da so postavljeni panji vodoravno, da stoje satniki navpično, ker je sicer mogoče, da je sat pričet morebiti zgorej pravilno, spodaj pa še v okvirju ni, ali pa vsaj ne v sredi spodnje deščice. Pa naj bi bili okvirji še tako natančni in njih lega popolnoma navpična, če denemo roj v prazne satnike, bo v sto slučajih morebiti komaj jedenkrat pravilno delal. Treba je torej dati čebelam navodila, to je, jim prilepiti na zgornje deščice okvirjev odrezke satja, če le mogoče na vso dolžino. Najbolj natančno se morejo napraviti ti vodilni začetki iz umetnega satja; zadostuje, če so le 1 ali 2 cm široki. Ako so okvirjeve deščice 25 mm

široke, je pripravno imeti 11½ mm debelo deščico za mero, katera se postavlja na zgornjo deščico okvirja tako, da pride odrezek umetnega sata, ki je nekako 2 mm debel, natančno v sredo. Pred vsem pa je glede voska paziti, da je naraven. Koliko sleparij se zgodi pri umetnem satovju, nam je pojasnil pred letom izkušeni čebelar gosp. Jurančič, na čegar članek o umetnem satovju opozarjamo o tej priliki. Zlasti se primešava vosku cerezin, ki pa je pri jednaki gorkoti veliko mehkejši kot vosek, in se vsled tega polni sati radi trgajo. Vodilni začetki se prilepijo na okvirje z raztopljenim voskom, kateremu se pridene polovico navadne kolofonije; ta zmes tako drži, da se sat raje povsod prej odtrga kot tam, kjer je prilepljen. Prilepljenje gre hitro izpod rok, če se vliva z malo žlico raztopljeno lepilo ob robu, kjer se vodilni začetek okvirčkove deščice tišči; lepilni vosek se vsled kolofonije kar v trenutku posuši.

Roji naj se vsajajo, če nimamo od prejšnjega leta že izdelanih satov na ostajanje, vedno le na začetke, kajti čebele imajo v tem času naravni nagon za napravlanje novega satja in ta nagon naj umen čebelar izkoristi s tem, da pusti delati samo novo satje in naj takrat ne štedi medu. O prvem času delajo čebele samo čebelno satje; staro izdelano ali umetno satje naj pa začne uporabljati šele potem, ko začno delati tudi trotovo satje. Zdaj bi ne bilo umestno, če bi dajali čebelam samo nove vodilne začetke, ampak čas je za razširjenje čebelnega gnezda s tem, da devamo v gnezdo že izdelano satovje, namreč izdelane satnike od prejšnjega leta, ali pa cele umetne medstene, katerim spodaj vogle porežemo, da imajo čebele vendar nekoliko prostora za trotovo zalego, ker bi sicer napravili v sredi čebelnih piskrcev ali celic, tudi nekaj trotovih. Naravnega nagona, delati trotovo satje, ne moremo toraj čebelam popolnoma zatreti na noben način, a omejiti ga moremo toliko, da peščica trotov, za katere smo pustili prostora, niso v znatno škodo in oslABLjenje panja; konečno pa morajo vendar tudi trotje biti, da ne izmre čebelni rod. Medstene morajo biti samo zgoraj prilepljene, na straneh in spodaj pa naj bo vsaj pol centimentra prostora, da se lahko vsled gorgote raztezajo, sicer bi se, ko bi bile natančno v okvir prirezane, izbuhnile.

Rekel sem, da se izdelani satniki in cele medstene rabijo za razširjenje čebelnega gnezda. Kako se pa vendar gnezdo razširja? Morebiti bi kdo mislil, da je pač jednako, če obesim izdelan satnik spredaj ali zadej ali pa kar v sredo gnezda; da bi bilo prej razširjeno, kar po tri ali še več, da bo vsaj za nekaj časa mir. No, zadej lahko obesimo po več satnikov, makari jih natlačimo do konca, škode ali nereda v razvitju s tem nismo napravili, a vsak misleči čebelar lahko uvidi, da bi razdelil gnezdo v dva ali več delov, če bi obesil v sredo ali kamor si bodi po več satnikov ter bi na ta način napravil največji nered v tako čudapolnem vališču, kjer je tako po redu razvrstena zalega različne starosti. Za pravilo naj velja, da se obesi izdelan satnik ali umetna medstena — če računamo od srede gnezda na ven — za onim satom, ki ima v sredi jajčeka, in ker sta v vsakem gnezdu, kjer se morejo čebele prosto razvijati, po dva taka sata,

nasprotna od središča, je potem naravno, da se pravilno razširja gnezdo iz obeh strani ob jednem, vendar se ne sme več kot po jeden satnik na vsakem koncu obešati. Tako razširjati pa se more le v panjih, ki se zgoraj odpirajo, pri onih, ki se opravljajo samo od zadej, pa bi ne bilo svetovati, ker se čebele preveč motijo, če bi hotel vse satnike vzeti ven, da bi prišel do nasprotnega, podobno zaleženega sata. Zato se pri takih panjih razširja vedno na ta način, da se obesijo satnik ali umetna medstena pred sat, v katerem je največ cvetnega prahu, in ta je navadno zadnji ali predzadnji.

Opozorim naj še na to, da je treba zlasti v začetku, kmalu ko začne roj delati, malo pokontrolirati, če je začel prav po naši volji svoje delo, če ni, se ga spravi zopet na pravi tir; dokler je satje še vse mehko, se prav lahko utisne tja, kjer mora biti.

Ako smo se toliko brigali, da smo pridelali lepo in pravilno satje, je bomo tudi skrbno shranili ter obesili v dobro zaprto omaro, da ne pridejo veše notri; da smo bolj brez skrbi, zažveplamo od časa do časa svoj voščeni — zaklad.

Dopisi.

Iz Preserja. Čebelar iz Preserja piše: „Ni je menda župnije na Kranjskem, kjer bi bila čebeloreja tako razširjena, kot v Preserju. Tu je do 30 čebelarjev. Lani so bile tu izredno dobre čebele, zato so tudi prav dobro prezimile. Februvar je bil za nje zelo ugoden, zato smo si čebelarji obetali zgodnje roje, a prišel je skrajno neugoden marec, koji nam je vse pokvaril. Pa kar je marec pokvaril, nadomestil je zopet april. Čebele so si nepričakovano hitro opomogle. Vsakdo je pričakoval roje že prve dni maja, a vedno deževje in vetrovi so jih zadrževali. 10. maja je bilo sicer solnce, a preveč vetrovno, zato še ni bilo težko pričakovanih rojev, vendar je prišel konečno ugodni dan 14. maj, ko smo skoraj vsi čebelarji ogrevali svoje prve roje, kar je primeroma še dosti zgodaj.“

Raznoterosti.

Kako dolgo žive delavke. — Ljudje navadno ne vedo, koliko časa živi čebela. Vobče moramo reči, da je življenje čebelino kratko. Čim več dela, tem manj časa živi. Dokler je v panju kaj opravila, delajo čebele brez prestanka. Pri takem neumornem delovanju obrabijo se pa razni organi, posebno krila tako, da ne morejo več leteti. Skoraj $\frac{1}{3}$ jih umre po preteku kakih 6 tednov naravne smrti, $\frac{2}{3}$ pa jih polove in pokončajo sovražne živali ali pa omagajo zunaj pri delu; posebno veliko jih uničijo nevihte. Samo tiste čebele, katere se izležejo jeseni, prezimijo ter žive v najbolj ugodnih razmerah 8 mesecev. — Dufour je pa napravil sledeči zanimiv poskus, ki kaže, da žive čebele v izvanrednih slučajih tudi poleti več kot 6 tednov. Dne 19. aprila namreč je odvzel nekemu panju vse z jajci in zalego napolnjeno satovje ter je nadomestil z umetnim. Čez 21 dni, toraj še predno

se je izlegla kaka čebela, je ponovil ta poskus in čez 21 dni zopet; tako je nadaljeval do srede julija. Takrat je odvzel tudi matico. Dne 2. septembra pa je bilo le še nekaj mrtvih. Čebele so živele torej $4\frac{1}{2}$ meseca.

Učinki smole, katero nanosijo čebele, so za kožo zelo važni. Smolo shranjujemo na ta način, da napravimo z gorkimi rokami valjaste palčiče. Kadar jo rabimo, razgrejemo jo zopet v rokah, ne pa na luči ali ognju, potem jo prevlečimo na platno, da naredimo obliže. Prav gotovo pomaga proti revmatizmu in kurjim očesom. Pod takim obližem postane koža rdeča in vroča ter se včasih spuste tudi majhni mehurčki. Sicer peče to nekoliko, vendar je učinek izvrsten.

Med kot zdravilo. Dadant, eden najbolj, slovečih ameriških čebelarjev, prosi, da se priobči v vseh čebelarskih časopisih sledeče:

Poskusi v Oaksaki so pokazali, da izginejo najhujše koze (osepnice) in mrzlica, ako dajemo bolnim medene vode. Ta pripomoček je slučajno iznajdla hudo bolna deklica, katera si je skrivoma gasilo žejo z medeno vodo. Ozdravela je neverjetno hitro. Ta pripomoček so poskušali potem tudi na kozavih vojaki in se je čudovito dobro obnesel.

Zjedinjene države pridelujejo, kakor trdi Hutschinson vsako leto 50 milijonov funtov medu v satju in 100 milijonov funtov izmetanega medu.

Mej največje ameriške čebelarje je šteti H. Cogshall-a, ki ima 1100—1200 čebelnih panjev. Ima pa tudi spretnega čebelarskega mojstra, ki je izmetal s svojima dečkoma v $4\frac{1}{4}$ urah 1400 funtov medu. V tem kratkem času so morali satovje odvzeti, pokrovce odločiti, z izmetalnico med izmetati in zopet satovje v panjove postaviti. Pri tem delu so bili oblečeni v obleko, skozi katero jih ni mogla pičiti nobena čebela, kar jim je omogočilo, da so to delo lahko tako hitro izvršili.

Transvalskim Burom je podarila blaga oseba iz Amsterdama 500 kg medene čokolade iz znane tvornice v Hautmont-u.

Največo svetovno čebelarijo ima A. J. Rott v Medini (Sev. Amerika). V ta namen ima nastavljenih: 3 naduradnike, 12 tajnikov, 4 stenografe in 5 tajnikov za pisalne stroje; poleg tega ima tudi mnogo delavcev. Rott-ove knjige „A-B-C der Bienenzucht (čebelarstva)“ se je prodalo že 67 tisočev.

Prot čebelnemu piku pri živalih. Velikokrat slišimo, da je čebelni pik nevaren živalim, posebno konjem, zato je dolžnost vsakega čebelarja, ljudi poučiti, da se izognejo različnim sitnostim. Treba je konja, v slučaju, da ga napadejo čebele, pokriti z mokrimi odejami, ali pa jih poškopiti z vodo. Tudi čebele najhujšega roja se takoj umirijo, če jih poškopimo. Storimo tako v vsakem slučaju, potem ne bomo slišali, da so čebele s pikom končale konja ali kako drugo žival.

— ♦ —

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 2: Ogrebel sem prvca v Gerstungov panj. Ko pogledam čez par dni zopet v panj, sem videl, da begajo čebele sem in tja in tudi na bradi je vse mrgolelo. Godilo se je to ves dan in slutil sem, da je prišel panj ob matico. Zvečer vzamem drugemu panju mal sat z matično zalego,

vendar se čebele niso umirile, še celo drugi dan ne. Zato vprašam, kaj more vendar to biti? (F. M. učitelj v P. p. G.)

Odgovor: Ko bi ne imel panj matice, bi se gotovo takoj umiril, če mu pridenete matično zalego. Ako ni pomagala matična zalega, pomagati mora na vsak način prav mlada zalega v gnjidah in taka, ki se je komaj iz jajčkov izlegla. Mogoče pa je tudi, da panj ni ob matico, ampak se je prve dni tako močno prašil, vsaj takrat tudi tekajo čebele sem in tja, zlasti po panjevi bradi in skončnici. Trotovec, ki ne sprejme ne druge matice, ne matičnih piskercev in si tudi iz gnjid ne zaleže matice, pa ni postal, ker je začel pre-zgodaj „tekati“, in tak trotovec tudi ni nemiren, zato upamo, da nam bode-te v kratkem sporočili, da je pri prvcu vse v redu ter da se Vam pri taki izborni paši, kot je bila zdaj, prav dobro razvija. — Na drugo Vam odgovorimo pismeno.

Vprašanje 3: Ali se morajo manjši roji, če jih hočem ogrebsti v Ger-stungov panj, združiti vsi enega dne, ali smem pridjati še-le čez več dni kakega družega družca ali trekovca?

Odgovor: Kar je sprašena, to je z oplojenimi maticami, se združi med sabo, toraj prvci s prvci, ali prvci z nuki (rojevi roji), ravno tako tudi, kar je nesprašenega, to so družci, tretji in četrti roji; v vsakem drugem slučaju pa se skoljejo čebela med sabo; še celo v zraku se spopadejo, da je v kratkem vse črno mrtvih. Ako ogrebetе toraj družca in je takoj drugi ali tretji dan sprašil, potem ne sprejme družega družca ali trekovca. Treba je vsakega posameznega vsaditi, da se matice oplemene, potem pa se jih pred glavno pašo združi po obče znanem načinu.

Zgodnji roji.

Prečast. gosp. M. Molek, župnik na Savi spod Litije nam poroča, da je imel tam čebelar gosp. Janez Čebelj 29. aprila prvega, a 30. aprila več rojev. Ker je po ondotnih gričih veliko spomladnega resja, bi bili roji gotovo še zgodnejši, ko bi bilo vreme ugodneje.

Najprvega roja pa je imel gosp. Ručigaj, gostilničar v Mengišu, namreč že 7. aprila, kar je celo za najugodnejšo spomlad nekaj posebnega, kaj šele za letošnjo, ko je pomrlo na stotine plemenjakov, zlasti po Gorenj-skem. Sporočil pa nam je gosp. Ručigaj tudi način krmljenja, vsled katerega dobiva zgodnje in močne roje. Z njegovim dovoljenjem, priobčimo dotično pismo doslovno:

Krmim s konjakom že več let, kar se mi je še vedno dobro obneslo. Samo lani sem opustil krmljenje s konjakom, in prepričan sem, da sem imel le vsled tega pri rojih veliko škodo, kajti so bili pozni in slabi. Zato pa sem se zopet letos poprijel tega načina in imam zgodnje, pa zelo močne roje. Z malo izjemo rojijo vsi plemenjaki po trikrat in od danes, t. j. 9. maja, bom imel nekako v 14 dneh gotovo že „nučka“, ker ima prvi prvec že zaleženo trotovo zalego. Izkušam, da so čebele po konjaku čile in zdrave in nenavadno pridne. Delam pa tako: V 3 litrih vode skuham v čisti posodi

5 kg sladkorja. Med vrenjem posnemam pene, ki so čebelam nezdrave, ker se v njih nabira strupena barva ultramarin, s katero je sladkor pobarvan. To sladko zavrelico zlijem v večjo posodo in pridenem še 3 kg medu ter mešam toliko časa, da se med popolnoma raztopi in v to zmes prilijem 12 dkg ali $\frac{1}{8}$ litra konjaka. Samo ob sebi je umevno, da mora biti konjak pristen, popolnoma naraven; jaz ga imam domačega, lastne kuhe, že starega v zalogi.

Kdor želi zgodnjih in močnih rojev, naj poskusi to sredstvo, in prepričal se bo o dobrem uspehu.“

Letošnji novi udje.

Hajšek Matija, posestnik pri sv. Ani. P. Makole. — Petan Martin, Šromlje. P. Brežice. — Brodnik Andrej, posestnik v Koprivni. P. Črna. — Cetin Gustav, praktikant, Oberpohanca. P. Videm. — Conte del Mestri, Banjaluka, Bosna. — Šola v Rudniku. — Rus Ivan, posestnik, Grosuplje. — Heinitz Vaclav, mestni vrtnar v Ljubljani. — Babnik Ivan v Ljubljani. — Rozman Martin, Curnovec, Šromlje. — Dolenc Oroslav, posestnik, Ljubljana. — Ljudska šola, Kebelj. P. Oplotnica. — Kurbus Tomislav, nadučitelj, Slivnica, Celje. — Bayer Štefan Fr., župnik, Pokrče, Koroško. — Majcen Ivan, pos. sin, Št. Janž. — Ogorevc Mihael v Pišecah. — Eržen Janez, Zabukovje. — Bajželj Janez, učitelj na Jesenicah. — Razboršek Jožef, dekan, Šmartno pri Kranju. — Osterman Matija, posestnik, Banjaloka. — Spačal Jožef, mizar, Kostanjevica. — Čuček Valentin v Čalušaku. — Lipnik Grega, posestnik na Sui. — Grm Franc, ekonom, Šmartno pri Slov. Gradcu. — Polanič Franc, Kristanci. P. Sv. Križ. — Rojc Franc, Gorenji Zemon. — Hrovatin Ivan, Preserje.

Listnica uredništva.

Prečast. gosp. Fr. L. pri sv. J. pri V.: Celih satov tako velike mere ne bode te lahko dobili, zato napolnite prazne okvirje z večjimi kosci lepega satja iz navadnih panjev. Takih koscev vam bo mogoče dobiti skoraj pri vsakem čebelarju, prirežite jih tako, da se bodo kolikor mogoče tiščali drug drugega in potem jih še nekoliko pritrdite z žico, ali pa kar z lesenimi klinčki. Čebele že čez noč pritrdijo kosce in v kratkem lahko poberete opore proč. — Gosp. J. P. v G.: Da uši so; preberite še jedenkrat članek o čebelni uši v 4. številki letošnjega »Čebelarja«. V kratkem še nekaj o tem mrčesu! — Prečast gosp. V. Č. v Z.: Pri tvrdki Rotschültz v Smreki, pošta Višnjagora — Ravno to velja za gosp. J. R. v Sr. — Gosp. A. J. v B. B.: Vaš dopis priobčimo prihodnjič. Žal, da so vaše pritožbe utemeljene in opravičene, s takimi panji se naprednemu čebelarstvu več škoduje, kot koristi. Pa o tem pozneje kaj več! — Prečast. gosp. A. Z. v S. (Istra): Panji, katere izdeluje gosp. Bilc v Il. Bistrici so narejeni natanko po Gerstungovi meri, pa niso dragi.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku »Slov. čebelarja« Francišku Rojini, nadučitelju v Smartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«.
Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.